

Επιλογή προτύπων ... (Γιώργος Λυσαρίδης, τ. Γενικός Γραμματέας Αθλητισμού)

/ [Πεμπτούσια](#)

Με αφορμή τη τελετή ονοματοδοσίας του 1ου ΕΠΑΛ Νίκαιας σε 1ο ΕΠΑΛ Νίκαιας «Παναγιώτης Γιαννάκης», μετά από πρωτοβουλία της Διευθύντριας και του Συλλόγου Διδασκόντων, ήλθε στη θύμησή μου εκδήλωση που παρακολούθησα σε σχολείο της πόλης μας, με προσκεκλημένο τον Παναγιώτη Γιαννάκη. Το ακροατήριο αποτελούσαν μαθητές της Β΄ και Γ΄ τάξης Λυκείου. Θα σχολιάσω τον παιδαγωγικό χαρακτήρα της όλης παρουσίας του Παναγιώτη Γιαννάκη. Το περιεχόμενο της ομιλίας του, η εκφορά του λόγου του και, γενικά, ο τρόπος που απευθύνθηκε στους μαθητές και επικοινωνήσε μαζί τους, ήταν εξόχως παιδαγωγικός. Ο ίδιος, λιτός και μετρημένος, σεμνός και καταδεκτικός, άγγιξε κυριολεκτικά τις καρδιές των παιδιών. Ο λόγος του ευπρεπής και μεστός. Μίλησε για τη δύναμη της θέλησης και για το fair play στον αθλητισμό και στη ζωή. Αναφέρθηκε στην ανάγκη να θέτουν οι νέοι στόχους στη ζωή τους και να επιδιώκουν να τους κατακτήσουν με εργατικότητα, εντιμότητα, συνέπεια, επιμονή

και υπομονή. Να ανανεώνουν τους στόχους μετά από επιτυχίες, αλλά και να μη κάμπτεται το φρόνημά τους στις αποτυχίες. Να υποτάσσουν το «εγώ» τους στο κοινό συμφέρον όταν δρουν ομαδικά και να μοιράζονται τη χαρά της επιτυχίας με όσους συναγωνίστηκαν, να σέβονται τους αντιπάλους και να τιμούν και τη δική τους προσπάθεια.

Επιβεβαιώνοντας τις παραπάνω αξίες χρησιμοποίησε παραδείγματα από συναθλητές του, προπονητές και διοικητικούς παράγοντες που συνάντησε στη σταδιοδρομία του, τονίζοντας με έμφαση αυτές τις αρετές που τους οδήγησαν στην επιτυχία. Για όλους είχε έναν καλό λόγο, για κανέναν δεν έδειξε μεμψιμοιρία. Ταπεινόφρονα, δεν αναφέρθηκε στον εαυτό του, παρά μόνο όταν επίμονα του το ζήτησαν τα παιδιά με σχετικές ερωτήσεις τους. Ήταν ένας λόγος παραινετικός, σε νέους που βρίσκονται μπροστά σε δύσκολους αγώνες, καθώς προετοιμάζονται να βγουν στην κοινωνία. Γι' αυτό και ήταν λόγος χρησιμότητας.

Καθώς κυλούσε αυτός ο ζωντανός διάλογος με τους μαθητές που έδειχναν να «ρουφούν» τις συμβουλές του, αναλογιζόμουν πόσο χρήσιμο θα ήταν για τα παιδιά, τους γονείς, την κοινωνία ολόκληρη, να προβάλλονταν από τους τηλεοπτικούς σταθμούς τέτοια πρόσωπα (και υπάρχουν πολλά σε όλους τους χώρους, της επιστήμης, της τέχνης, του αθλητισμού κλπ.) και τέτοιες «διδακτικές» εκπομπές. Προσδοκία μάλλον μάταιη. Γιατί αυτές δεν «πουλάνε». Η τηλεόραση, η «μεγάλη μας αδελφή», έχει παντελώς λησμονήσει την παιδευτική της αποστολή, εκπαιδεύει

και εθίζει το κοινό, και κυρίως τα παιδιά, στη φτήνια, τη χυδαιότητα, τη βία. Στα τηλεοπτικά μας «σκουπίδια», τα μόνα που επιτυχώς ανακυκλώνονται, πρωταγωνιστές και προτεινόμενα πρότυπα, στην πλειονότητα, είναι πρόσωπα με αμφιλεγόμενη συμπεριφορά που κατατείνει στον ευτελισμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Και μετά, όλοι εμείς οι υπόλοιποι, αναρωτιόμαστε, τάχα ανυποψίαστοι και με περίσσια υποκρισία, «πού βαδίζει η νεολαία μας».